

การตรวจเอกสาร

สำหรับการตรวจเอกสาร ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวความคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและทบทวนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดการแหล่งนันทนาการแบบเน้นธรรมชาติ
2. แนวความคิดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมด้านนันทนาการ
3. แนวความคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ที่คาดหวัง และความชอบ
4. การท่องเที่ยวแบบผจญภัย
5. กิจกรรมจักรยานเสือภูเขา
6. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. พื้นที่ศึกษา: อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย จังหวัดเชียงใหม่
8. กรอบแนวคิดในการวิจัยและสมมติฐาน

แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดการแหล่งนันทนาการแบบเน้นธรรมชาติ

“นันทนาการ” หรือ recreation แปลว่า ทำให้สดชื่น มาจากคำว่า create แปลว่า การสร้าง หรือทำให้เกิดขึ้น บวกกับ re แปลว่า เพิ่มหรือใหม่ จึงรวมเป็น recreate เมื่อเป็นคำนามก็กลายเป็น recreation หมายถึง การสร้างใหม่หรือทำให้เกิดขึ้นใหม่ ซึ่งแต่เดิมใช้คำว่า “สันทนาการ” ต่อมาจึงเปลี่ยนมาใช้คำว่า “นันทนาการ” แทน ตั้งแต่ พ.ศ. 2519 (ค.ศ. 1976) ดังนั้นจึงมีความหมายรวมถึงการกระทำใด ๆ ที่มีผลต่อความสดชื่นแจ่มใสของสุขภาพร่างกายหรือจิตใจ นอกจากนี้ “นันทนาการ” เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลดีต่อร่างกาย จิตใจ หรืออารมณ์ต่อผู้เข้าร่วมกิจกรรม

โดยตรง เป็นกิจกรรมที่กระทำด้วยความสมัครใจในเวลาว่าง เป็นที่ยอมรับของสังคม ไม่ใช่ข้อบายมุข หรือศีลธรรม อีกทั้งกิจกรรมที่กระทำนั้นต้องไม่ยึดถือเป็นงานอาชีพ

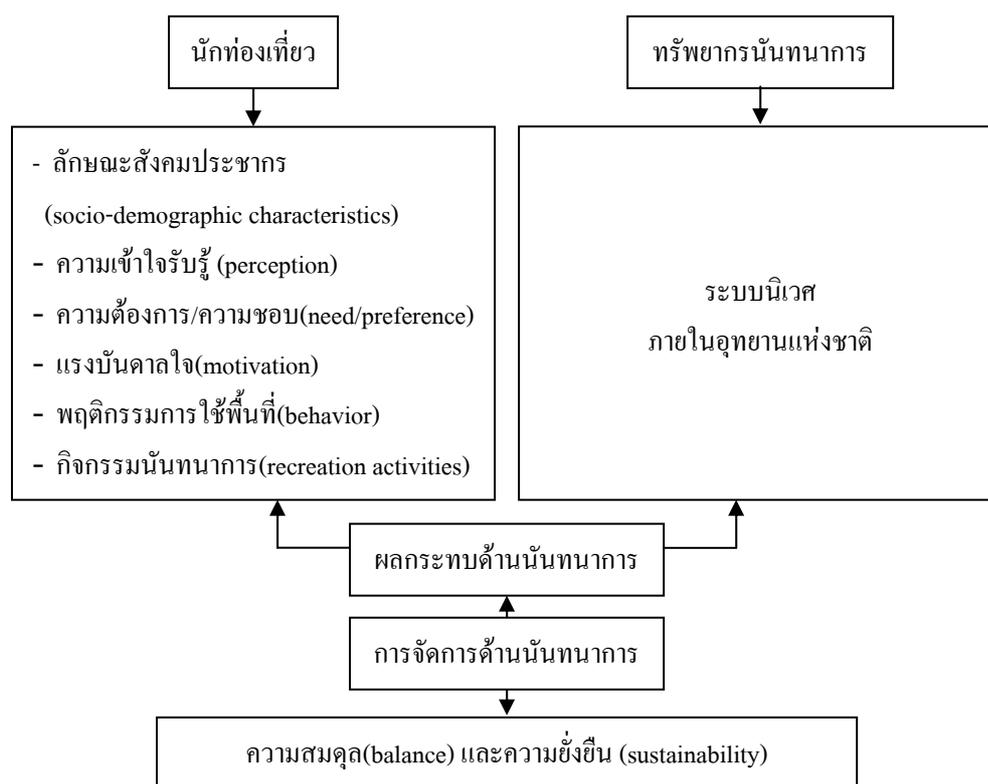
สุรเชษฐ์ (2535) ยังแบ่งนันทนาการออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) นันทนาการชุมชน (community recreation) หมายถึง กิจกรรมที่กระทำในเขตชุมชนที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่ การไปงานสังสรรค์ ชมภาพยนตร์ ฟังดนตรีหรือเดินเล่น เป็นต้น 2) นันทนาการกลางแจ้ง (outdoor recreation) หมายถึง กิจกรรมที่กระทำโดยไม่จำเป็นต้องใช้อาคารหรือสิ่งก่อสร้างแต่จะอาศัยทรัพยากรธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างหรือสภาพแวดล้อมธรรมชาติเป็นพื้นฐานในการดำเนินกิจกรรม การกระทำกิจกรรมกลางแจ้ง มักต้องมีการวางแผนเตรียมตัวและมีการเดินทาง มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนาความพึงพอใจที่มีต่อธรรมชาติ เปิดโอกาสให้มีการเปลี่ยนแปลงและพักผ่อน พัฒนาความแข็งแรงของร่างกายและพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนและสังคม เช่นการตั้งแคมป์พักผ่อน บันทึกภาพหรือเสียงธรรมชาติ ปิกนิก ตกปลา ดำน้ำ เดินป่าหรือปีนเขา เป็นต้น

การประกอบกิจกรรมนันทนาการทั้งในรูปแบบของกิจกรรมนันทนาการชุมชนและกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งจำเป็นต้องใช้ทรัพยากรเป็นพื้นฐานในการประกอบกิจกรรม ทรัพยากรต่าง ๆ ที่รองรับกิจกรรมเหล่านั้นเรียกว่า ทรัพยากรนันทนาการ (recreation resources) ซึ่งหมายถึง สิ่งใดก็ตามที่เป็นผลผลิตของมนุษย์และเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติที่มีคุณค่า สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ชีวิตและสังคมได้ เพื่อสร้างความพึงพอใจและความสุขในรูปแบบของนันทนาการ ได้แก่ สนามเด็กเล่น สวนสาธารณะ สวนสนุก สวนสัตว์ ที่โล่งแจ้ง อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า เกาะแก่งชายหาด แหล่งน้ำ สถานที่พักผ่อนและพัฒนาโดยเอกชน วัด โบราณสถานหรือพิพิธภัณฑสถาน เป็นต้น นอกจากนี้ ดรชนี (2542) กล่าวว่า ในประเทศไทยมักประกอบกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งในพื้นที่อุทยานแห่งชาติและวนอุทยานต่าง ๆ

นภวรรณ (2535) กล่าวว่า นันทนาการกลางแจ้ง หมายถึง การประกอบกิจกรรมเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจในพื้นที่ธรรมชาติ เป็นความสัมพันธ์ระหว่างทรัพยากรธรรมชาติและผู้ใช้ประโยชน์ โดยที่ตัวทรัพยากรจะมีลักษณะเฉพาะและอำนวยความสะดวกการประกอบกิจกรรมแตกต่างกัน จึงให้คุณค่าในด้านความพึงพอใจต่อผู้ใช้ประโยชน์ในระดับที่แตกต่างกัน

กล่าวโดยสรุปว่ากิจกรรมนันทนาการกลางแจ้ง เป็นกิจกรรมที่อาศัยฐานทรัพยากรธรรมชาติ ในการประกอบกิจกรรม และมักต้องมีการวางแผนเตรียมตัวก่อนมีการประกอบกิจกรรม ซึ่งในการ ประกอบกิจกรรมในฐานทรัพยากรเดียวกันก็อาจได้รับความพึงพอใจที่แตกต่างกัน

สุรเชษฐ์ (2535) กล่าวว่า ประเด็นสำคัญในการจัดการแหล่งนันทนาการแบบเน้นธรรมชาติ ควรต้องพิจารณาถึงการอำนวยความสะดวกและการให้บริการเพื่อเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้รับ ประสบการณ์ที่เหมาะสมจากการประกอบกิจกรรมและการสงวนรักษาไว้ซึ่งสภาพธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมให้คงอยู่และสามารถอำนวยความสะดวกให้แก่สาธารณชนได้ตลอดไป จะเห็นได้ว่า แนวความคิดดังกล่าวเป็นความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ประโยชน์ กับทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่ง ดรธรณี (2542) ได้อธิบายถึงแนวความคิดนี้ในลักษณะของแบบจำลอง ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แบบจำลองแนวความคิดพื้นฐานในการจัดการแหล่งนันทนาการแบบเน้นธรรมชาติ

ที่มา: ดรธรณี (2542)

จากแบบจำลองข้างต้นจะเห็นว่า การมาเยือนแหล่งนันทนาการของนักท่องเที่ยว ซึ่งมีความชอบแตกต่างกัน ทั้งในเรื่องลักษณะทางสังคมประชากร ความเข้าใจรับรู้ ความต้องการหรือความชอบ แรงบันดาลใจ รวมถึงพฤติกรรมในการใช้พื้นที่เพื่อประกอบกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ย่อมส่งผลกระทบต่อทรัพยากรนันทนาการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศ การจัดการด้านนันทนาการ ทั้งในส่วนของจัดการนักท่องเที่ยว และการจัดการพื้นที่ จึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อลด ป้องกัน และควบคุมผลกระทบจากการใช้พื้นที่ของนักท่องเที่ยว เป็นผลให้ระบบนิเวศยังคงความสมดุลและความยั่งยืน สามารถอำนวยประโยชน์แก่สาธารณชนได้ตลอดไป

ศูนย์วิจัยป่าไม้ (2538) กล่าวว่า นักท่องเที่ยวที่มาเยือนอุทยานแห่งชาติสามารถประกอบกิจกรรมได้หลายรูปแบบทั้งกิจกรรมประเภทการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ได้แก่ การดูนก (bird watching) ดูสัตว์ (wildlife viewing) เดินป่า (hiking) ศึกษาธรรมชาติ (nature education) บันทึกภาพธรรมชาติ บันทึกเทปวิดีโอและเทปเสียงธรรมชาติ (nature photography, video taping and sound of nature audio taping) ล่องเรือ (boat sightseeing) เล่นเรือใบ (sail boating) พายเรือแคนู (canoeing) ดำน้ำตื้น (snorkel or skin diving) ดำน้ำลึก (scuba diving) ศึกษาท้องฟ้าและดาราศาสตร์ (sky interpretation) เป็นต้น กิจกรรมประเภทชื่นชมธรรมชาติ (appreciative recreational activities) ได้แก่ การชมทัศนียภาพในบรรยากาศที่เงียบสงบ (relaxing) การประกอบอาหารรับประทานอาหาร (picnicking) การพักแรมด้วยเต็นท์ (tent camping) เป็นต้น และกิจกรรมประเภทตื่นเต้นผจญภัย (adventurous recreational activities) ได้แก่ การล่องแก่ง (water rafting) วินเซิร์ฟ (wind surfing) เล่นเครื่องร่อนขนาดเล็ก (hang glider) การปีนผา (rock climbing) และกิจกรรมจักรยานเสือภูเขา (mountain biking)

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมด้านนันทนาการ

นักท่องเที่ยวที่มีความต้องการที่จะได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายจากการประกอบกิจกรรมในแหล่งนันทนาการ และปัจจัยที่จะทำให้ให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่ตนเองคาดหวังหรือต้องการจากการเข้าไปประกอบกิจกรรมในแหล่งนันทนาการ คือ สภาพแวดล้อมด้านนันทนาการ (recreation setting) ซึ่ง ได้แก่ 1) สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ เช่น คุณลักษณะของพื้นที่ สภาพแวดล้อม และการเข้าถึง เป็นต้น 2) ด้านสังคม เช่น โอกาสในการพบปะผู้คน และ 3) ด้านการจัดการ เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และกฎระเบียบ เป็นต้น โดยจะเป็นตัวกำหนดความหลากหลายของกิจกรรมนันทนาการ ความหลากหลายของประสบการณ์ทางด้านนันทนาการ

ที่ผู้ใช้ประโยชน์จะได้รับ และเป็นความสัมพันธ์กันระหว่างความต้องการการใช้ประโยชน์กับความสามารถในการจัดการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ความพึงพอใจและประสบการณ์ที่หลากหลายของผู้ใช้ประโยชน์จะขึ้นอยู่กับฝ่ายจัดการพื้นที่ ที่จะนำข้อมูลจากผู้ใช้ประโยชน์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน กฎระเบียบ และนโยบายของพื้นที่มาใช้ประโยชน์ในการเปลี่ยนแปลง หรือคงไว้ซึ่งลักษณะทางกายภาพ ลักษณะทางสังคม รวมถึงลักษณะด้านการจัดการที่มีความเหมาะสมสำหรับแต่ละพื้นที่ เพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้ใช้ประโยชน์และฝ่ายจัดการพื้นที่ (Clark and Stankey, 1979)

นภวรรณ และคณะ (2541) ได้กล่าวถึงปัจจัยเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมด้านนันทนาการซึ่งจะเป็นตัวกำหนดและจำแนกเขตช่วงชั้น โอกาสด้านนันทนาการโดยจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพของประสบการณ์ที่ผู้ใช้ประโยชน์จะได้รับจากการไปเยือนแหล่งนันทนาการ มีดังนี้ คือ

1. ลักษณะทางกายภาพ (physical setting) คือลักษณะหรือเอกลักษณ์ของทรัพยากรที่มีอยู่ในพื้นที่ เช่น การเข้าถึง ความเป็นธรรมชาติ ระบบนิเวศ เป็นต้น
2. ลักษณะทางสังคม (social setting) โอกาสในการพบปะผู้คน กิจกรรมการใช้ประโยชน์ และปริมาณของนักท่องเที่ยว
3. ลักษณะการจัดการ (managerial setting) การจัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในพื้นที่ การออกกฎระเบียบต่างๆ เป็นต้น

โดยการจัดช่วงชั้นดังกล่าวจะเป็นตัวบ่งชี้ระดับการพัฒนาที่เหมาะสม ซึ่งเชื่อมโยงไปสู่ขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ ตลอดจนปริมาณ และขนาดของสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมที่ควรจัดให้มีในพื้นที่

ปัจจัยที่ทำให้ นักวิจัยทราบสาเหตุเกิดความพึงพอใจ และได้รับประสบการณ์ที่ตนเองคาดหวัง จะขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่ในเส้นทางว่าจะสามารถตอบสนองความต้องการ และประสบการณ์ที่ตนคาดหวังได้หรือไม่ ซึ่ง Cessford (1995) ได้อธิบายและจัดแบ่งสภาพแวดล้อมด้านของเส้นทางจักรยานเสือภูเขาออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1. ด้านกายภาพ (physical setting) สามารถแบ่งเป็น

1.1 สภาพแวดล้อมด้านภูมิทัศน์ (landscape setting) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับสภาพพื้นที่ โดยรวมของเส้นทางจักรยานเสือภูเขาที่ผู้ประกอบกิจกรรมเข้าไปประกอบกิจกรรม เช่น เส้นทางที่ผ่านป่าธรรมชาติ (native forest) เส้นทางที่ผ่านสวนป่า (plantation forests) เส้นทางที่ผ่านแปลงพืชสวนของชาวบ้าน (plantation) เส้นทางที่ผ่านป่าสน (pine forest) เส้นทางที่ผ่านพื้นที่เลี้ยงสัตว์มีลักษณะเปิดโล่ง (open farmland)

1.2 ประเภทเส้นทาง (track type) คือ ประเภทของเส้นทางจักรยานเสือภูเขา ซึ่งสามารถแบ่งได้ดังนี้ เส้นทางเดี่ยว (single track) เส้นทางที่ใช้ร่วมกับรถยนต์ขับเคลื่อนสี่ล้อ/จักรยานยนต์วิบาก (4 WD track) เส้นทางแนวกันไฟ (firebreak track) เส้นทางที่เป็นกรวดบดอัดแน่น (gravel roads) เส้นทางที่เป็นถนนลาดยาง (sealed roads) เป็นต้น

1.3 สภาพเส้นทาง (track condition) คือ สภาพองค์ประกอบอื่นๆ ที่อยู่在线上และมีผลต่อการประกอบกิจกรรมจักรยานเสือภูเขา เช่น หิน รากไม้ ท่อน้ำ ลำธาร หล่ม หลุม ทRAY โคลน ร่องน้ำ กิ่งไม้ บันได ใบไม้ และความลาดชันของเส้นทาง เป็นต้น

2. ด้านสังคม (social setting) คือ โอกาสในการพบปะกับผู้ใช้ประโยชน์คนอื่น ๆ ขณะประกอบกิจกรรมจักรยานเสือภูเขา เช่น นักเดินป่า นักดูนก นักจักรยานยนต์วิบาก และนักจักรยานคนอื่น ๆ เป็นต้น

3. ด้านการจัดการ (managerial setting) เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในเส้นทาง กฎระเบียบต่างๆ รวมถึงความคิดเห็นและทัศนคติที่มีผลต่อการจัดการ

กล่าวโดยสรุป สภาพแวดล้อมทางนันทนาการ เป็นปัจจัยที่บ่งบอกถึงลักษณะของพื้นที่และเป็นปัจจัยสำคัญที่ฝ่ายจัดการใช้ในการจัดการแหล่งนันทนาการทางธรรมชาติ นอกจากนั้นยังเป็นปัจจัยที่จะส่งผลกระทบต่อประสบการณ์นันทนาการที่ผู้ใช้ประโยชน์จะได้รับจากการเข้าไปใช้ประโยชน์ในพื้นที่ ซึ่งจำแนกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านกายภาพ ด้านสังคม และด้านการจัดการ

แนวความคิดเกี่ยวกับประสบการณ์ที่คาดหวัง และความชอบ

ความคาดหวัง

สุรังก์ (2524) กล่าวว่า ความคาดหวัง คือ อันดับของจุดหมายที่ตั้งไว้ เป็นความคาดหวังที่นำไปเป็นไปได้ ชีวิตของคนเราทุกคนย่อมขึ้นอยู่กับความคาดหวังด้วยกันทั้งสิ้นพฤติกรรมทุกอย่างที่บุคคลแสดงออกในปัจจุบัน เรื่อย่อมคาดหวังผลในอนาคต ฉะนั้น ความคาดหวังจึงเป็นผลมาจากประสบการณ์ในอดีตของบุคคล

สุณีย์ (2525) ให้ความหมายของความคาดหวังว่า คือ การทำนายเหตุการณ์ว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้าง การคาดหวังจะเกิดขึ้นได้เมื่อสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เรามีประสบการณ์เดิมมาก่อน

เกลินี (2540) ความคาดหวังหมายถึงการคาดการณ์หรือความคาดหวังเพื่อตอบสนองต่อความต้องการ ขึ้นอยู่กับลักษณะของบุคคล ประสบการณ์ที่ผ่านมา และการเห็นคุณค่าของการกระทำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการนั้น ๆ ซึ่งจะมีผลต่อความพึงพอใจของบุคคลในการตั้งความหวังนั้น บุคคลจะกำหนดระดับความคาดหวังไว้เป็นแนวทางที่จะสามารถประสบผลสำเร็จได้

ภูมิหลัง วิถีชีวิต และประสบการณ์ในชีวิตของแต่ละคน มีบทบาทสำคัญมาก ซึ่งจะช่วยกำหนดบุคลิกภาพของแต่ละคน เนื่องจากภูมิหลังเป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมทางสังคมและแต่ละบุคคลเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ซึ่งมีบรรทัดฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของเขาเหล่านั้น ความคาดหวัง เป็นปัจจัยหนึ่งที่ใช้เป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายที่ต้องการ (ดารณี และสุรเสกข์, 2542)

นอกจากนี้ ยังมีแนวคิดหนึ่งเกี่ยวกับแรงจูงใจที่นักจิตวิทยากลุ่มนี้ยึดถือทฤษฎีของพุทธร ปัญญาหรือปัญญานิยม (cognitive theories) มีความเห็นว่ามนุษย์ใช้ปัญญาในการตัดสินใจว่าจะกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่สนองความต้องการของตนเอง ตัวแปรที่กำหนดพฤติกรรมของมนุษย์คือ ความเชื่อ (beliefs) และความคาดหวัง (expectation) พฤติกรรมเกิดจากการกระทำที่มีจุดมุ่งหมายและการกระทำด้วยความรู้ตัวหรือเจตนา ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจของกลุ่มพุทธรปัญญานี้ เชื่อว่าแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรม เกิดจากความคาดหวัง คุณกับคุณค่าของผลกรรม ดังนี้ (ศักดิ์ไทย, 2545)

Effort = expectation x valence
 แรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรม = การคาดหวัง* x คุณค่าของผลกรรม**

* การคาดหวัง หมายถึง ความเชื่อของบุคคลที่ว่าเมื่อกระทำอย่างหนึ่ง จะเกิดผลกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามมา

** คุณค่าของผลกรรม หมายถึง จำนวนหรือปริมาณของความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจที่บุคคลมีต่อผลกรรมจากการกระทำพฤติกรรมนั้น

สุภาพร (2547) ความคาดหวังเป็นสิ่งที่สำคัญและน่าสนใจในการศึกษาเพื่อประโยชน์ด้านการจัดการ ซึ่งจะสอดคล้องกับความคาดหวัง หรือความต้องการของผู้มาเยือนมากที่สุดบนพื้นฐานของหลักการจัดการพื้นที่ด้านต่าง ๆ ประกอบกัน

จากการรวบรวมเอกสารแนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวังและประสบการณ์ที่คาดหวัง ผู้ศึกษาจึงสรุปความหมายของประสบการณ์ที่คาดหวังว่า หมายถึง สิ่งที่น่าทึ่งหรือผู้ใช้ประโยชน์คาดหวังไว้ล่วงหน้าว่าจะได้รับหรือ ได้พบเจอ เมื่อเข้าไปใช้ประโยชน์ในแหล่งนั้น ทนการ เมื่อได้รับการตอบสนองในสิ่งที่ตรงกับที่ตนคาดหวังไว้ จะเกิดความพึงพอใจตามมา ซึ่งระดับความพึงพอใจจะแตกต่างกันไป มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ได้รับการตอบสนอง โดยความคาดหวังของบุคคลเกิดจากหลายปัจจัย เช่น การรับรู้ทางสังคม ประสบการณ์ที่ผ่านมา ความเชื่อ รวมถึงแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา

ความชอบ

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน (2532) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ความชอบ” หมายถึง ความพอใจในสิ่งต่าง ๆ เช่น ชอบเที่ยวน้ำตก ชอบกินข้าว เป็นต้น หรือในอีกนัยหนึ่งหมายถึง ความรัก เช่น ชอบพอ เป็นต้น

ความชอบหรือโอกาสเลือกที่ชอบที่สุด (preference) ตามความหมายของ Marriam Webster dictionary online คือ การเลือกสิ่งที่ชอบมากกว่า หรือชอบมากที่สุด เช่น ชอบเล่นกีฬามากกว่าอ่านหนังสือ เป็นต้น (www.marriam_webster.com, 2006)

ชริณี (2535) ความชอบ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของบุคคลนั้น ได้รับการตอบสนอง หรือบรรลุจุดมุ่งหมายในระดับหนึ่ง ความรู้สึกดังกล่าวจะลดลงหรือไม่เกิดขึ้น หาก ความต้องการหรือจุดมุ่งหมายนั้น ไม่ได้รับการตอบสนอง

ความชอบ เป็นความโน้มเอียงไปทางใดทางหนึ่งหรือเป็นความรู้สึกนึกคิดที่ดีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งส่งผลทำให้บุคคลเลือกทำกิจกรรมที่สนใจ (ประสงค์, 2543)

ธนาภรณ์ (2543) กล่าวว่า การศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมทางกายภาพ กับผู้ใช้สภาพแวดล้อมนั้นจะสามารถนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของสภาพแวดล้อมทางกายภาพนั้น ให้ตรงต่อความพึงพอใจหรือความชอบของสภาพแวดล้อม ดังนั้น การศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจ หรือความชอบของผู้ใช้สภาพแวดล้อมอย่างมีระบบที่ดีจะได้อะไรซึ่งข้อมูลพื้นฐานในการตัดสินใจ นโยบายหรือแผนงานเพื่อพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการและถ้ามีการศึกษาอย่างต่อเนื่องใน ระยะเวลาพอสมควรแล้ว การศึกษาแบบนี้จะเป็นเครื่องกระตุ้นให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งเอกชน และรัฐบาลในการกำหนดนโยบายเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพไม่ให้เกิดปัญหาขึ้นได้ใน อนาคต

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า ความชอบ หมายถึง ความรู้สึกที่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่ง เมื่อบุคคลมีโอกาเลือกสิ่งต่าง ๆ ย่อมเลือกสิ่งที่คุณชอบมากกว่าหรือชอบที่สุด

การท่องเที่ยวแบบผจญภัย

ศูนย์วิจัยป่าไม้ คณะวนศาสตร์ (2538) และ ครรชนีและสุรเชษฐ์ (2539) ได้กล่าวว่ากิจกรรม การท่องเที่ยวประเภทขึ้นชมธรรมชาติและกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทผจญภัย ประกอบด้วย การ ชมทิวทัศน์ธรรมชาติในบรรยากาศที่สงบ การขี่จักรยานตามเส้นทางธรรมชาติ การปีนหรือไต่เขา การพักแรมด้วยเต็นท์ กิจกรรมเครื่องร่อนขนาดเล็ก การล่องแพยาง หรือแพไม้ไผ่ การเที่ยวหน้าตก และวินด์เซิร์ฟ ต่างจัดอยู่ในกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

การท่องเที่ยวแบบผจญภัย (adventure tourism) หมายถึง การเดินทางโดยนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบการเข้าร่วมกิจกรรมที่อาศัยความทรหดอดทน เสี่ยงภัย ตามสถานที่ห่างไกลที่มีชื่อเสียงด้านความงาม และองค์ประกอบของธรรมชาติ (สุรเชษฐ์, 2545)

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2545) ได้กำหนดให้กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ชอบแสวงหาความตื่นเต้นและแปลกใหม่ ในสภาพธรรมชาติที่ห่างไกลความเจริญและมีความลำบากในการเข้าถึง เช่น การเดินป่า การปีนเขา จัดอยู่ในประเภทของนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ประเภทผจญภัย ซึ่งจำแนกตามระดับความสนใจในธรรมชาติ รวมทั้งมันส์และคณะ (2545) ยังได้กล่าวถึง การท่องเที่ยวแบบผจญภัยถึงอนุรักษ์ธรรมชาติ (soft adventure tourism) ว่าเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ค่อนข้างใหม่สำหรับประเทศไทยเมื่อเทียบกับการท่องเที่ยวประเภทอื่น ๆ การท่องเที่ยวแบบผจญภัยถึงอนุรักษ์ธรรมชาติมีกิจกรรมที่ค่อนข้างชัดเจน คือ มีเป้าหมายหลักในการได้มีโอกาสประกอบกิจกรรมที่มีความท้าทาย หรือเสี่ยงภัย การใช้พลังกำลัง การได้รับความสนุกเพลิดเพลิน ส่วนเป้าหมายรองคือการได้ชื่นชมธรรมชาติ การเรียนรู้คุณค่าเชิงการท่องเที่ยว เช่น กิจกรรมการล่องแก่ง พายเรือแคนู คายัค และปีนหน้าผา เป็นต้น

กิจกรรมผจญภัย (adventure activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้ประกอบกิจกรรมได้สัมผัสกับสถานการณ์ที่ตนเองไม่รู้ ไม่คาดคิด ได้สัมผัสกับความตื่นเต้นท้าทาย ความเสี่ยง ทำให้รู้สึกว่าได้รับคุณค่าจากประสบการณ์ที่ได้พบเจอ เช่น ได้พัฒนาทักษะในการประกอบกิจกรรม การได้ประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนเองมีกับกิจกรรมที่ทำ ซึ่งความรู้สึกได้ผจญภัยจะไม่เท่ากันแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น การรับรู้ส่วนบุคคล ทักษะ อารมณ์ สภาพร่างกาย เป็นต้น (Swabrooke *et al.*, 2003)

โดยสรุปแล้วความหมายของการท่องเที่ยวแบบผจญภัย หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมชื่นชอบเข้าร่วมกิจกรรมที่อาศัยความทรหดอดทน เสี่ยงภัยตามสถานที่ห่างไกลซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษมีชื่อเสียงด้านความงามและองค์ประกอบของธรรมชาติ และเมื่อนักท่องเที่ยวแต่ละคณะเข้าไปเที่ยวแล้วได้รับความสนุกสนานตื่นเต้น หวาดเสียวผจญภัย ทรงจำ ปลอดภัย และได้ประสบการณ์ใหม่ (สุรเชษฐ์, 2545 และรำไพพรรณ, 2545) นอกจากนี้ รำไพพรรณ (2545) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของการท่องเที่ยวแบบผจญภัย ไว้ดังนี้

1. เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติที่มีลักษณะพิเศษให้ความตื่นตาตื่นใจ ทำทหายความสามารถของมนุษย์และชวนให้ทดลองทำเมื่อเข้าไปเที่ยว
2. มีบริการอำนวยความสะดวกพร้อม บางแห่งไม่พร้อม นักท่องเที่ยวต้องไปแคมป์ปิ้ง
3. มีครูฝึกรับผิดชอบการแนะนำและดูแลความปลอดภัย
4. เป็นการจัดการที่มีมาตรการรักษาความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน
5. เป็นการจัดการที่มีการกำหนดนโยบายแผนงานและแผนปฏิบัติการเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งระยะสั้นและระยะยาว
6. นักท่องเที่ยวได้รับความสนุกสนาน ตื่นเต้น หวาดเสียว ผจญภัย ปลอดภัย มีความทรงจำและประสบการณ์ใหม่

กิจกรรมจักรยานเสือภูเขา

จากการเจริญเติบโตของกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา กิจกรรมจักรยานเสือภูเขาจัดได้ว่าเป็นกิจกรรมที่แปลกใหม่หากเปรียบเทียบกับกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งประเภทอื่น ๆ เช่น เดินเขา กิจกรรมปีนหน้าผา และกิจกรรมพายเรือคายัค เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมจักรยานเสือภูเขาใช้ฐานทรัพยากร สภาพแวดล้อม และสภาพภูมิประเทศคล้ายกับกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งประเภทอื่น ๆ และในปัจจุบัน ด้วยเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย จึงทำให้จักรยานเสือภูเขาสามารถเข้าไปยังเส้นทางที่ในอดีตไม่สามารถเข้าถึงได้ (Chavez *et al.*, 1993)

จักรยานเสือภูเขาหรืออีกชื่อหนึ่งที่หลายคนเรียกคือจักรยานเมาเท่นไบค์ มีชื่อย่อว่า MTB ซึ่งมาจากคำว่า (mountain bikes) อีกคำย่อหนึ่งคือ ATB (all terrain bikes) ซึ่งในปัจจุบันจะใช้คำว่า ATB มากกว่าเนื่องจากมีความหมายที่ครอบคลุมจักรยานประเภทนี้มากที่สุด แต่สำหรับในเมืองไทยคำว่า เมาเท่นไบค์ ยังคงเป็นคำที่นิยมกันมากถ้าเห็นคำเหล่านี้ก็คือจักรยานประเภทเดียวกัน (บริษัท โปรไบค์, 2548)

โดยจักรยานเสือภูเขาสามารถแบ่งได้ 2 แบบ คือ แบ่งตามลักษณะรูปลักษณะของผลิตภัณฑ์ และแบ่งตามการใช้งาน

1. การแบ่งตามลักษณะรูปลักษณะของผลิตภัณฑ์ แบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1.1 จักรยานเสือภูเขาแบบไม่มีระบบกันสะเทือน (rigid bike) เป็นจักรยานรูปทรงดั้งเดิมคือเป็นรูปทรงสามเหลี่ยมสองชิ้นมาประกอบกันจักรยานประเภทนี้มีลักษณะเด่นคือมีความคล่องตัวสูงมาก และมีน้ำหนักเบา ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 จักรยานแบบไม่มีระบบกันสะเทือน (rigid bikes)

ที่มา: ไทยเอ็มทีบีคอตคอม (2548)

1.2 จักรยานเสือภูเขาแบบมีระบบกันสะเทือน (hard tail bike) มีลักษณะคล้ายกับจักรยานประเภทไม่มีระบบกันสะเทือน แตกต่างตรงที่มีระบบกันสะเทือนด้านหน้า (suspension fork) ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 จักรยานแบบมีระบบกันสะเทือน (hard tail bikes)

ที่มา: ไทยเอ็มทีบีคอตคอม (2548)

1.3 จักรยานแบบมีระบบกันสะเทือนหน้า-หลัง (full suspension bike) รถประเภทนี้ได้รับการปรับปรุงเสริมจุดที่รถทั้ง 2 ประเภทข้างต้นไม่มี คือ เรื่องของการขับขี่ที่สะดวกสบาย มีความนุ่มนวลในขณะปั่นและมีความคล่องตัวสูง อีกทั้งยังเพิ่มสมรรถนะในการควบคุมรถให้มั่นคงยิ่งขึ้น ในเส้นทางแบบวิบาก (off-road) รูปลักษณะของรถประเภทนี้มีจุดสังเกตคือ เรื่องของระบบกันสะเทือนที่จะมีอยู่ทั้งด้านหน้า และด้านหลัง (shock absorber) จะต่างกันเพียงรูปแบบของการติดตั้ง และตำแหน่งของระบบกันสะเทือนหลังเท่านั้น ส่วนหลักการและการทำงานจะเป็นแบบเดียวกันทั้งหมด คือ ดูดซับแรงกระแทก ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 จักรยานแบบมีระบบกันสะเทือนหน้า-หลัง (full suspension bikes)

ที่มา: ไทยเอ็มทีบีคอทคอม (2548)

ซึ่งรถทั้งสามประเภทข้างต้นจะมีระบบขับเคลื่อน หรือเกียร์ ช่วยผ่อนแรงในการขับขี่ในเส้นทางที่มีความลาดชัน ในปัจจุบันมีตั้งแต่ 18-27 ระดับ คือมีจานหน้า (chainwheel or chainring) 3 ใบ และเฟืองหลัง (freewheel) 6-9 เฟือง

2. แบ่งตามการใช้งาน บริษัทผู้ผลิตจักรยานเสื่อภูเขาได้ทำการคิดค้นออกแบบรถตามลักษณะของการใช้งาน ซึ่งในการจำแนกแบบนี้จะมีทั้งประเภทที่ไม่มีระบบกันสะเทือน มีระบบกันสะเทือนหน้าเพียงอย่างเดียว และมีระบบกันสะเทือนหน้า-หลัง โดยเน้นที่ประเภทของการใช้งานเป็นหลัก คือ

2.1 จักรยานประเภทครอสคันทรี่ (cross country bikes) จักรยานที่ใช้ส่วนใหญ่ในขณะนี้จะเป็นประเภทครอสคันทรี่ ซึ่งสามารถขี่ไปตามเส้นทางวิบาก ไม่ว่าจะเพื่อการท่องเที่ยวหรือแข่งขัน ซึ่งสามารถใช้รถลักษณะนี้ได้เป็นอย่างดี มีทั้งแบบไม่มีระบบกันสะเทือน มีระบบกันสะเทือนหน้าเพียงอย่างเดียว และแบบมีระบบกันสะเทือนหน้า-หลัง จุดเด่นของรถจักรยานประเภท

นี่คือ ระบบกันสะเทือนจะสามารถยุบตัวอยู่ในช่วงระหว่าง 70 – 100 มม. มีน้ำหนักโดยเฉลี่ยอยู่ในช่วง 9-14 กก. มีระบบขับเคลื่อนหรือเกียร์ช่วยผ่อนแรงในการขี่ขึ้นทางชัน

2.2 จักรยานประเภทดาวฮิลล์ (downhill bikes) เป็นจักรยานที่มีระบบกันสะเทือนที่สามารถดูดซับแรงสั่นสะเทือนได้มากกว่ารถประเภทอื่นถึงสองเท่า คือประมาณ 200 มม. ใช้สำหรับขี่ลงเขา ซึ่งสามารถขี่ลงเขาได้ด้วยความเร็วสูง มีโครงสร้างที่ใหญ่ แข็งแรงกว่า เพื่อรองรับแรงกระแทกที่มีสูงกว่าลักษณะการขี่ประเภทอื่นๆ มีระบบขับเคลื่อนเพียง 7-9 ระดับ คือจานหน้า 1 จาน และเฟืองหลัง 7-9 เฟือง น้ำหนักโดยเฉลี่ยอยู่ในช่วง 18-25 กก. ดังภาพที่ 5

ภาพที่ 5 จักรยานประเภทดาวฮิลล์ (downhill bikes) หรือ จักรยานประเภทฟรีไรด์ (freeride bikes)

ที่มา: ไทยเอ็มทีบีคอกคอม (2548)

2.3 จักรยานประเภทฟรีไรด์ (free ride bike) เป็นจักรยานที่ผลิตขึ้นมาเพื่อสนองตอบผู้ขี่ที่ชอบขี่แบบครอสคันทรี่และแบบดาวฮิลล์ คือจะเป็นการผสมผสานรถทั้งสองแบบเข้าด้วยกัน คือมีระบบดูดซับแรงกระแทกมีระยะยุบตัวประมาณ 200 มม. มีโครงสร้างที่แข็งแรง และมีระบบเกียร์ผ่อนแรงเท่ากับจักรยานแบบครอสคันทรี่ ดังภาพที่ 5

กิจกรรมจักรยานเสือภูเขาในจังหวัดเชียงใหม่

จังหวัดเชียงใหม่เป็นจังหวัดที่มีความเหมาะสมในการประกอบกิจกรรมจักรยานเสือภูเขาเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากมีสภาพแวดล้อมที่เป็นภูเขาสลับซับซ้อนและธรรมชาติที่มีความสวยงาม มีป่าสงวนแห่งชาติ 25 ป่า อุทยานแห่งชาติจำนวน 12 แห่ง วนอุทยานจำนวน 1 แห่ง ตลอดจนเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า จำนวน 4 แห่ง และเขตห้ามล่าสัตว์ป่า จำนวน 1 แห่ง จึงทำให้เป็นจังหวัดที่เหมาะสมแก่

การเดินทางท่องเที่ยวโดยจักรยาน ซึ่งมีเส้นทางจักรยานเสือภูเขาจำนวนมากที่กระจายอยู่ตามเขตพื้นที่ธรรมชาติ

กิจกรรมจักรยานเสือภูเขาในจังหวัดเชียงใหม่เริ่มเป็นที่รู้จักเมื่อประมาณปี 2533 เมื่อมีตัวแทนจำหน่ายจักรยานชื่อ Bike shop ได้เข้ามาเปิดบริการในจังหวัดเชียงใหม่ ในระยะแรกยังไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร เนื่องจากมีราคาค่อนข้างสูง แต่ต่อมาได้เริ่มมีผู้นำเข้าจักรยานเสือภูเขามากยิ่งขึ้น จึงทำให้ตลาดการจำหน่ายเสือภูเขาในจังหวัดเชียงใหม่เริ่มมีการขยายตัวทำให้จักรยานมีราคาต่ำลง และเริ่มได้รับความนิยมมากยิ่งขึ้น และในปี 2539 ได้มีการก่อตั้งชมรมจักรยานวันอาทิตย์จังหวัดเชียงใหม่ ขึ้น โดยเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2536 พ.ต.ท.อนุ เนินหาด สารวัตรจราชจรเขตเหนือ ได้เริ่มนำจักรยานรอบคูเมืองทุก ๆ เช้าวันอาทิตย์ จากนั้น เยาวชนจากหลายโรงเรียน นักวิชาการ พ่อค้า ประชาชน และผู้ใช้จักรยานทุกชมรม ได้ระดมกันออกมาขี่จักรยานมากขึ้น จากไม่กี่สิบคน ก็เพิ่มขึ้นเป็น 700 คน ในช่วงเวลาเพียงครึ่งปี (อนุ, 2536) จนปัจจุบันได้มีผู้สมัครเป็นสมาชิกชมรมจักรยานวันอาทิตย์ มากกว่า 1900 คน (สำรวจ ณ เดือนมกราคม 2548) ต่อมาได้มีการก่อตั้งชมรมจักรยานอื่น ๆ ขึ้นอีกหลายชมรมเช่น ชมรมจักรยานสันกำแพง ชมรมจักรยานสันทราย เป็นต้น

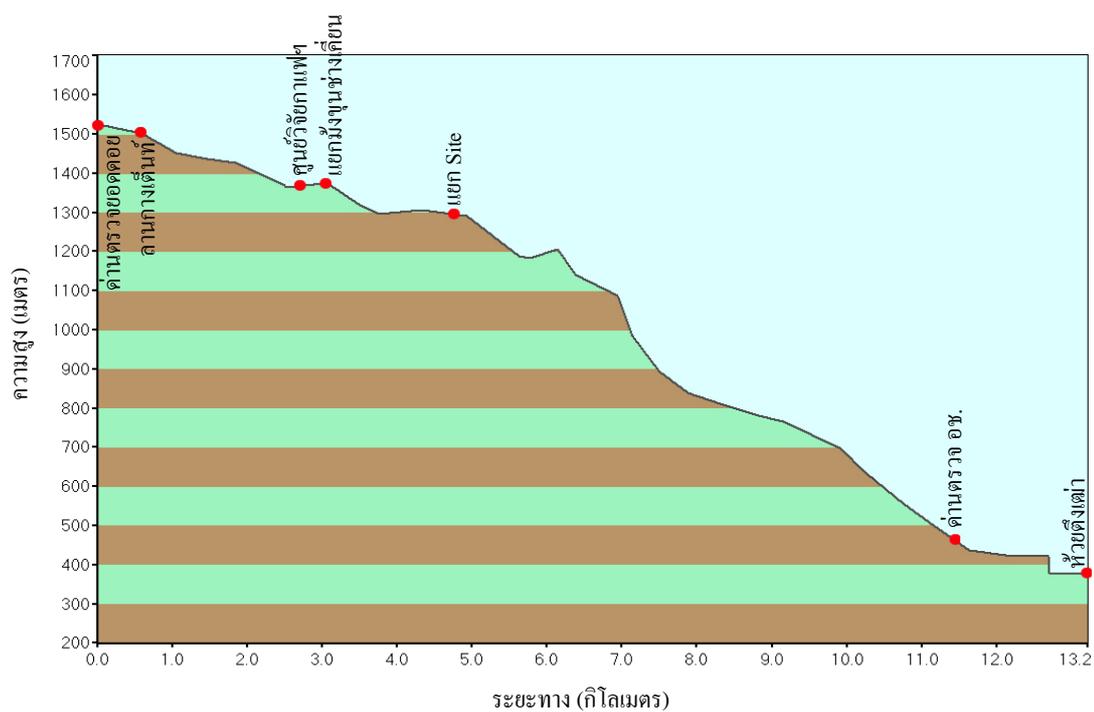
จังหวัดเชียงใหม่มีเส้นทางจักรยานเสือภูเขาจำนวนมากหลายเส้นทาง ซึ่งโดยมากกระจายอยู่ในเขตพื้นที่ธรรมชาติ เขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติต่าง ๆ เช่น อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ซึ่งถือได้ว่าเป็นพื้นที่ที่มีการเข้าไปประกอบกิจกรรมจักรยานเสือภูเขาอย่างเข้มข้น เนื่องจากอยู่ใกล้ตัวเมืองเดินทางสะดวก ประกอบกับในแต่ละเส้นทางมีสภาพแวดล้อมที่หลากหลาย มีทั้งขึ้นเขา ลงเขา ผ่านพื้นที่ป่าธรรมชาติ หมู่บ้านชาวเขา สามารถตอบสนองความตื่นเต้นท้าทาย และโอกาสได้สัมผัสกับธรรมชาติ จึงทำให้มีผู้เข้าไปประกอบกิจกรรมเป็นจำนวนมาก

เส้นทางที่เป็นที่รู้จักและนิยมในหมู่นักขี่จักรยานเสือภูเขา เช่น เส้นทางจักรยานยอดดอยปุย-อ่างเก็บน้ำห้วยตึงเต่า เส้นทางจักรยานยอดดอยปุย-Site B-สวนพฤกษศาสตร์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ และเส้นทางจักรยานยอดดอยปุย-Site B-แม่สาใหม่ เป็นต้น ซึ่งในแต่ละเส้นทางที่กล่าวมาข้างต้นอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติสุเทพ-ปุย (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549) ดังภาพที่ 6 โดยมีสภาพเส้นทางดังรายละเอียดต่อไปนี้

ภาพที่ 7 สภาพเส้นทางด่านตรวจยอดคอยปูย-อ่างเก็บน้ำห้วยดิ่งเต่า

ที่มา: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2549)

ภาพที่ 8 ความลาดชันของเส้นทางจักรยานยอดคอยปูย-อ่างเก็บน้ำห้วยดิ่งเต่า

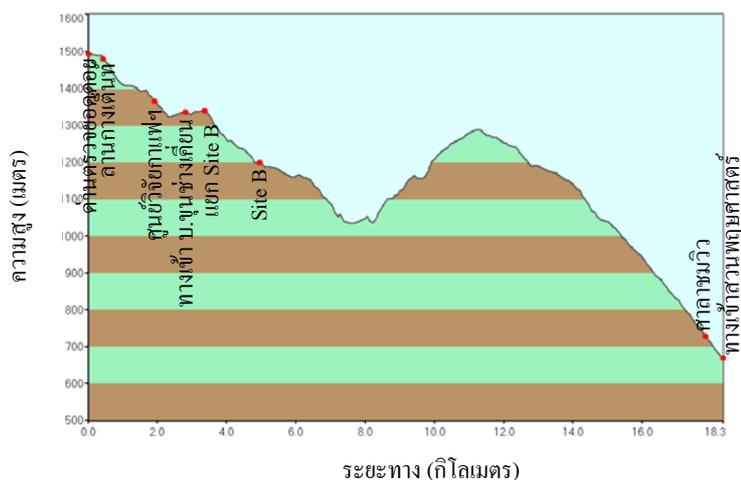
ที่มา: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2549)

2) เส้นทางจักรยานขุดคอกยุบ-Site B-สวนพฤกษศาสตร์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ ระยะทางรวม 18.02 กิโลเมตร เป็นเส้นทางกึ่งสั้นโดยแบบใช้ยานยนต์ ลักษณะเส้นทางแบ่งเป็น 2 ช่วง คือจากขุดคอกยุบ-Site B ลักษณะเส้นทางมีหินล่อย ร่องน้ำ ขนาดความกว้างของเส้นทางโดยเฉลี่ยประมาณ 4 เมตร และช่วงที่ 2 คือจาก Site B-สวนพฤกษศาสตร์มีหินล่อยขนาดใหญ่ ล่องน้ำ กว้าง เส้นทางกว้างประมาณ 1 เมตรแต่เมื่อถึงทางเชื่อมกับสวนพฤกษศาสตร์จะเป็นเส้นทางคอนกรีตขนาดความกว้างประมาณ 6 เมตร มีวิวทัศนที่สวยงาม มีสภาพเส้นทาง และความลาดชัน ดังภาพที่ 9 และภาพที่ 10

ภาพที่ 9 สภาพเส้นทางจักรยานขุดคอกยุบ-Site B-สวนพฤกษศาสตร์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์

ที่มา: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2549)

ภาพที่ 10 ความลาดชันเส้นทางจักรยานขุดคอกยุบ-Site B-สวนพฤกษศาสตร์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์

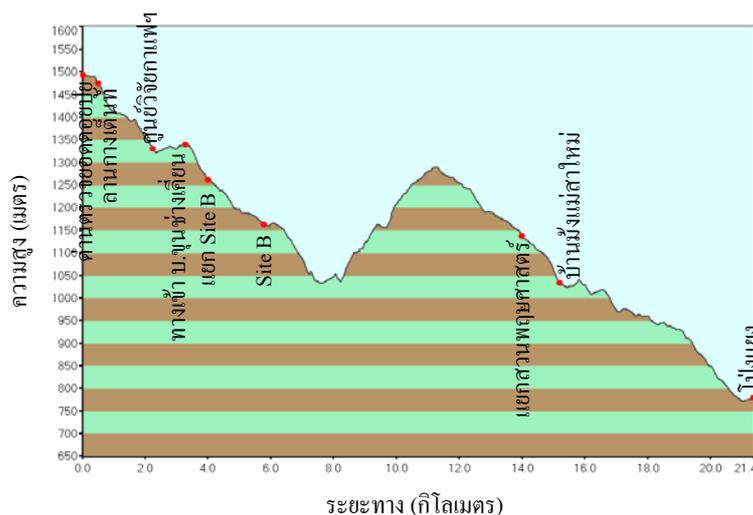
ที่มา: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2549)

3) เส้นทางจักรยานยอดดอยปุย-Site B-แม่สาใหม่ จุดเริ่มต้นเส้นทางอยู่บริเวณด้านตรวจยอดดอยปุย สิ้นสุดเส้นทางที่บริเวณทางเข้าหมู่บ้านม้งแม่สาใหม่ มีระยะทางประมาณ 21.40 กิโลเมตร เป็นเส้นทางลูกรัง และมีหินลอย ร่องน้ำ ผ่านลำธารขนาดเล็ก สวนของชาวบ้าน ป่าสน และมีทิวทัศน์ที่สวยงามบางช่วงมีต้นไม้ล้มกีดขวางเส้นทาง ผ่านหมู่บ้านชาวเขาจำนวน 2 หมู่บ้าน คือ ม้งขุนช่างเคี่ยน และหมู่บ้านม้งแม่สาใหม่ ขนาดความกว้างเส้นทางเฉลี่ยประมาณ 4 เมตร เส้นทางหลังจาก Site B จะมีลักษณะเป็นหินลอยขนาดใหญ่เป็นร่องน้ำ มีขนาดความกว้างของเส้นทางประมาณ 1 เมตร เส้นทางมีความลาดชันมาก ช่วงที่อยู่ในหมู่บ้านแม่สาใหม่เป็นถนนซีเมนต์ ขนาดความกว้างประมาณ 6 เมตร มีสภาพเส้นทาง และความลาดชัน ดังภาพที่ 11 และภาพที่ 12

ภาพที่ 11 สภาพเส้นทางจักรยานยอดดอยปุย-Site B-แม่สาใหม่

ที่มา: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2549)

ภาพที่ 12 ความลาดชันของเส้นทางเส้นทางจักรยานยอดดอยปุย-Site B-แม่สาใหม่

ที่มา: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2549)

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Cessford (1995) ได้ทำการศึกษาความชอบด้านสภาพแวดล้อมด้านนันทนาการ ประสพการณ์ที่คาดหวังและลักษณะของนักขี่จักรยานเสือภูเขาในพื้นที่รัฐ Wellington ประเทศ New Zealand โดยทำการสำรวจทางไปรษณีย์จำนวน 505 ตัวอย่าง ซึ่งปัจจัยที่ทำการศึกษาด้านต่าง ๆ มีดังนี้

ลักษณะของนักขี่จักรยานเสือภูเขาได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา รายได้ ที่พักอาศัย ปัจจุบัน การให้ความสำคัญกับกิจกรรมจักรยานเสือภูเขา ประสพการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันเป็นจำนวนครั้ง รูปแบบการใช้ประโยชน์เส้นทางจักรยาน กิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งที่ชอบ ประเภทของจักรยานที่ใช้ ประสพการณ์ในการขี่จักรยานเสือภูเขาเป็นจำนวนปี ความถี่ในการขี่จักรยานแบบวิบาก (off-road) และวิธีการเดินทางเข้าสู่พื้นที่ประกอบกิจกรรม

ความชอบด้านสภาพแวดล้อมด้านนันทนาการ ได้แก่

1. ด้านกายภาพ (physical setting) สามารถแบ่งเป็น

1.1 สภาพแวดล้อมด้านภูมิทัศน์ (landscape setting) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับสภาพพื้นที่โดยรวมของ เส้นทางขี่จักรยานเสือภูเขาที่ผู้ประกอบกิจกรรมเข้าไปประกอบกิจกรรม เช่น เส้นทางที่ผ่านป่าธรรมชาติ (native forest) เส้นทางที่ผ่านสวนป่า (plantation forests) เส้นทางที่ผ่านแปลงพืชสวนของชาวบ้าน (plantation) เส้นทางที่ผ่านป่าสน (pine forest) เส้นทางที่ผ่านพื้นที่เลี้ยงสัตว์มีลักษณะเปิดโล่ง (open farmland)

1.2 ประเภทเส้นทาง (track type) คือประเภทของเส้นทางจักรยานเสือภูเขาซึ่งสามารถแบ่งได้ดังนี้ เส้นทางเดี่ยว (single track), เส้นทางที่ใช้ร่วมกับรถยนต์ขับเคลื่อนสี่ล้อ/จักรยานยนต์วิบาก (4 WD track) เส้นทางแนวกันไฟ (firebreak track) เส้นทางที่เป็นกรวดบดอัดแน่น (gravel roads) เส้นทางที่เป็นถนนลาดยาง (sealed roads) เป็นต้น

1.3 สภาพเส้นทาง (track condition) คือสภาพองค์ประกอบอื่นๆที่อยู่ในเส้นทางและมีผลต่อการประกอบกิจกรรมจักรยานเสือภูเขา เช่น หิน รากไม้ ท่อน้ำ ลำธาร หล่ม หลุม ทRAY โคลน ร่องน้ำ กิ่งไม้ บันได ใบไม้ และความลาดชันของเส้นทาง เป็นต้น

2. ด้านสังคม (social setting) คือ โอกาสในการพบปะกับผู้ใช้ประโยชน์คนอื่น ๆ ขณะประกอบกิจกรรมขี่จักรยานเสือภูเขา

3. ด้านการจัดการ (managerial setting) คือ เช่น สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในเส้นทาง กฎระเบียบต่างๆ รวมถึงความคิดเห็นและทัศนคติที่มีผลต่อการจัดการ

ประสบการณ์ที่คาดหวัง ได้แก่ การได้สำรวจพื้นที่ใหม่ๆ การได้ท้าทายประสิทธิภาพร่างกายของตนเอง การได้ท้าทายทักษะในการขี่จักรยานเสือภูเขา การได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะในการขี่จักรยานเสือภูเขา ความเร็ว/ความตื่นเต้น/ความเสี่ยง การได้ฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขัน การได้ออกกำลังกาย การได้ชมวิวทิวทัศน์/สัมผัสธรรมชาติ การได้พักผ่อน ความสันโดษสงบเงียบ ท่องเที่ยวแบบพักค้างแรม การได้ใช้ชีวิตประจำวัน และการได้ขี่กับกลุ่มเพื่อน

ผลการศึกษา พบว่า นักขี่จักรยานเสือภูเขาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 18-30 ปี ซึ่งส่วนมากเป็นสมาชิกชมรมจักรยาน และมีความเห็นเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากกิจกรรมจักรยานเสือภูเขาว่าเป็นกิจกรรมที่ส่งผลกระทบต่อพื้นที่น้อยและมีความต้องการในเรื่องการตระหนักในกฎระเบียบด้วยตนเองมากกว่าที่จะให้มีการกำหนดกฎระเบียบในการควบคุมการใช้ประโยชน์จากหน่วยงานภายนอก นอกจากนี้ยังมีความต้องการที่จะเข้าไปประกอบกิจกรรมในพื้นที่ใหม่ ๆ ในพื้นที่กึ่งธรรมชาติ (semi-natural areas) และมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมด้านนันทนาการ และประสบการณ์ที่คาดหวังที่แตกต่างกันตามลักษณะของนักขี่จักรยานเสือภูเขา

โดยนักขี่จักรยานเสือภูเขาที่มีประสบการณ์ในการขี่มากและเคยมีประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันมาก จะมีความชอบสภาพเส้นทางแบบเส้นทางเดี่ยว แคบ ขรุขระ มีความลาดชันสูง ใช้ความเร็วสูง และใช้เทคนิคในการขี่สูง คาดหวังประสบการณ์ที่สามารถตอบสนองต่อความตื่นเต้นเร้าใจ ความเร็ว ความท้าทายและความเสี่ยง

ส่วนนักขี่จักรยานเสือภูเขาที่มีประสบการณ์ในการขึ้นน้อยจะมีความชอบในสภาพเส้นทางที่มีความลาดชันต่ำ เส้นทางราบเรียบ เป็นถนนลาดยาง และเป็นเส้นทางที่เปิดโล่งมีสิ่งกีดขวางข้างเล็กน้อย ใช้ความเร็วต่ำ คาดหวังประสบการณ์แบบต้องการความเงียบสงบ

ในส่วนของด้านสภาพแวดล้อมด้านนันทนาการ ประสบการณ์ที่คาดหวังที่ผู้ประกอบกิจกรรมจักรยานเสือภูเขาที่มีความชอบคล้ายๆกัน คือ ชมวิวทิวทัศน์ สัมผัสธรรมชาติ เส้นทางแบบลูกกระนาค เส้นทางที่ผ่านป่าธรรมชาติ ใช้ความเร็วบ้างบางช่วง ความตื่นเต้น ทำทาย มีการพบปะผู้คนที่บังในเส้นทาง การได้สำรวจพื้นที่ใหม่ ๆ และได้ออกกำลังกาย ซึ่งใช้ระยะเวลาในการขี่ประมาณ 2 – 3 ชั่วโมง

Mason & Leberman (2000) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการวางแผนนันทนาการและการท่องเที่ยว กรณีศึกษา กิจกรรมจักรยานเสือภูเขาในพื้นที่มานาวทู ประเทศนิวซีแลนด์ ในการศึกษาในครั้งนี้ได้มีการสำรวจความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการและประสบการณ์ที่คาดหวังของนักขี่จักรยานเสือภูเขาซึ่งจากผลการสำรวจ พบว่า นักขี่จักรยานเสือภูเขาชอบขี่ในเส้นทางที่แคบ เป็นเส้นทางเดี่ยว ชอบขี่ในเส้นทางลงเขาที่มีความลาดชัน เป็นเส้นทางที่ผ่านป่าธรรมชาติ และเส้นทางขึ้นเขาที่ไม่ชันมากนัก และในส่วนประสบการณ์ที่คาดหวัง พบว่า นักขี่จักรยานเสือภูเขาคาดหวังประสบการณ์ที่ทำทายทักษะในการขี่จักรยาน ความตื่นเต้น การได้ออกกำลังกาย การได้สำรวจพื้นที่ใหม่ ๆ ความท้าทาย และการได้พบปะกลุ่มเพื่อน

กรณีศึกษา (2547) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแบบผจญภัยโดยใช้รถยนต์ขับเคลื่อนสี่ล้อและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแบบผจญภัยโดยใช้รถยนต์ขับเคลื่อนสี่ล้อ พบว่าการทดสอบตัวแปรอิสระจำนวน 28 ตัว กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวแบบผจญภัยโดยใช้รถยนต์ขับเคลื่อนสี่ล้อ พบว่าตัวแปรอิสระ 11 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแบบผจญภัยโดยใช้รถยนต์ขับเคลื่อนสี่ล้ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและก่อให้เกิดความผันแปรในพฤติกรรมดังกล่าวร้อยละ 60 ($F=150.319$; $Sig = 0.000$; $R^2=0.610$; $Adjusted R Square=0.599$) โดยเรียงลำดับจากตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุดไปหาน้อยได้ดังนี้ คือ ทักษะคิดต่อการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการท่องเที่ยว การมีโอกาสพบปะผู้มิตรและสังสรรค์กับผู้อื่น ความเป็นอิสระ การได้แสดงความกล้าหาญ การมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน สถานภาพและเกียรติภูมิ การมีโอกาสเรียนรู้ศึกษาและสัมผัสธรรมชาติ ได้ศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรม

ของชุมชนอื่น การผ่อนคลายความเครียดจากการทำงาน ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และการมีโอกาสมงกุฎภัยเสี่ยงภัยและทำหาย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการศึกษาแยกเป็น 2 ส่วน คือตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม

ส่วนที่ 1 ตัวแปรอิสระ

1. ลักษณะภูมิหลังของนักขี่จักรยานเสือภูเขา ตามผลการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะผู้ประกอบการกิจกรรมจักรยานเสือภูเขา กำหนดตัวแปรดังนี้ เพศ อายุ การศึกษา รายได้ต่อเดือน ที่อยู่อาศัย ปัจจุบัน ประเภทกิจกรรมนันทนาการที่ชอบ ประเภทรถจักรยานเสือภูเขาที่ใช้ การเป็นสมาชิกกลุ่มหรือชมรมจักรยาน ประสบการณ์ในการขี่จักรยานเสือภูเขา ประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันจักรยานเสือภูเขา ลักษณะการขี่จักรยานเสือภูเขา ลักษณะกลุ่มที่เข้าร่วมประกอบกิจกรรม และ ระยะเวลาที่คิดว่าเหมาะสมต่อการประกอบกิจกรรมแต่ละครั้ง

ส่วนที่ 2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการ และประสบการณ์ที่คาดหวัง

2.1 ความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการของนักขี่จักรยานเสือภูเขาตามแนวคิดเกี่ยวกับความชอบ และแนวคิดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมด้านนันทนาการ โดยกำหนดตัวแปรออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

2.1.1 ด้านกายภาพ แบ่งเป็น

1) สภาพภูมิทัศน์ ประกอบด้วย เส้นทางที่ผ่านป่าธรรมชาติ และเส้นทางที่ผ่านพื้นที่เกษตร ดังภาพที่ 13

ภาพที่ 13 เส้นทางที่ผ่านป่าธรรมชาติ (ซ้าย) เส้นทางที่ผ่านพื้นที่เกษตร (ขวา)

ที่มา: ไทยเอ็มทีบีคอตคอม (2548)

2) ประเภทเส้นทาง ประกอบด้วย เส้นทางเดี่ยว (Single track) เส้นทางที่ใช้ร่วมกับรถยนต์ขับเคลื่อนสี่ล้อและจักรยานยนต์วิบาก เส้นทางลาดยาง และ เส้นทางลูกรัง ดังภาพที่ 14

ภาพที่ 14 เส้นทางเดี่ยว (ซ้ายบน) เส้นทางที่ใช้ร่วมกับรถยนต์ขับเคลื่อนสี่ล้อและจักรยานยนต์วิบาก (ขวาบน) เส้นทางลาดยาง (ซ้ายล่าง) และเส้นทางลูกรัง (ขวาล่าง)

ที่มา: ไทยเอ็มทีบีคอตคอม (2548)

3) สภาพเส้นทาง ประกอบด้วย เส้นทางที่มีพื้นผิวราบเรียบ เส้นทางที่มีพื้นผิวขรุขระมีสิ่งกีดขวาง เส้นทางขึ้นเขา และ เส้นทางลงเขา

2.1.2 ด้านสังคม แบ่งเป็น ผู้ร่วมใช้ประโยชน์เส้นทางแบบใช้ยานยนต์ และ ผู้ร่วมใช้ประโยชน์เส้นทางแบบไม่ใช้ยานยนต์

2.1.3 ด้านการจัดการ แบ่งเป็น ความต้องการระบบสื่อความหมายธรรมชาติ ความต้องการให้มีการกำหนดกฎระเบียบเพื่อควบคุมการใช้เส้นทาง ความต้องการให้มีการจำกัดระยะเวลาในการใช้เส้นทาง และระดับความต้องการการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในเส้นทางจักรยาน

2.2 ประสพการณ์ที่คาดหวังของนักขี่จักรยานเสือภูเขาแบ่งเป็น ดังนี้

ประสพการณ์ที่คาดหวัง ตามแนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวัง ประสพการณ์นั้นหนา การและงานวิจัยเกี่ยวกับความคาดหวังของนักขี่จักรยานเสือภูเขา โดยกำหนดตัวแปรออกเป็น 7 ด้านดังนี้

2.2.1 ประสพการณ์ที่คาดหวังด้านการพักผ่อนและสัมผัสธรรมชาติ ประกอบด้วย ได้ ออกกำลังกายได้ชมวิวทิวทัศน์/สัมผัสธรรมชาติ ได้พักผ่อนในแหล่งธรรมชาติ ความสันโดษสงบเงียบ ได้ท่องเที่ยวแบบพักค้างแรม ได้ใช้ชีวิตประจำวัน ได้หลีกเลี่ยงความจำเจจากสิ่งแวดล้อมที่คุ้นเคยเป็นการชั่วคราว และได้ความเป็นอิสระ

2.2.2 ประสพการณ์ที่คาดหวังด้านความภาคภูมิใจในตนเอง ประกอบด้วย ได้ภาคภูมิใจในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการประหยัดพลังงาน ได้แสดงออกถึงความทันสมัยเพราะเป็นกิจกรรมที่เป็นที่นิยม ความภาคภูมิใจที่ได้ท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่างๆ ได้แสดงออกถึงความมีเอกลักษณ์ในตนเอง ได้ความภาคภูมิใจที่ได้พิชิตเส้นทางที่มีความยากลำบาก ได้แสดงความกล้าหาญ ได้แสดงถึงความแข็งแกร่งของร่างกายและจิตใจ และได้โชว์สมรรถนะของรถจักรยานของตนเอง

2.2.3 ประสพการณ์ที่คาดหวังด้านการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ประกอบด้วย ได้เป็นที่รู้จัก ได้สมาคมกับบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคม ได้ปฏิบัติตามแบบหรือปฏิบัติตามบุคคลที่ชื่นชอบ ได้ขับขี่

กับกลุ่มเพื่อนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับการจัดการยานเสียภูเขา และได้มีโอกาสทำกิจกรรมใช้เวลาว่างกับครอบครัว

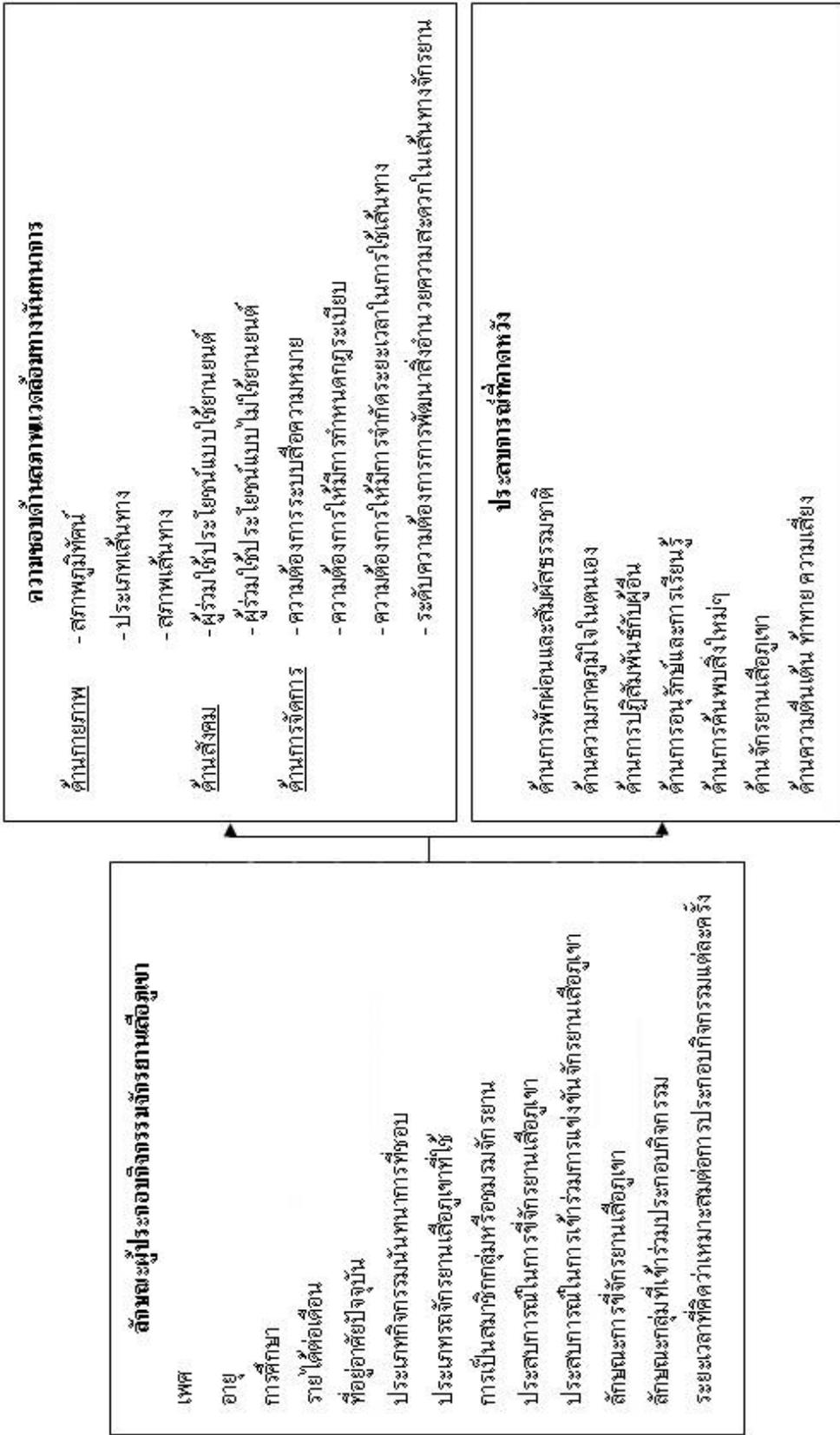
2.2.4 ประสบการณ์ที่คาดหวังด้านการอนุรักษ์และการเรียนรู้ ประกอบด้วย ได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ ได้ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศโดยใช้ระบบสื่อความหมายทางธรรมชาติของอุทยาน ได้ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับระบบนิเวศด้วยตนเอง มีโอกาสได้พักค้างแรมในชุมชน (home stay) ได้มีส่วนร่วมอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ร่วมกันกับคนในชุมชน ได้ศึกษาเรียนรู้จารีตประเพณีแบบท้องถิ่น ศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรมพิธีกรรมทางศาสนา ได้ศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรมการประกอบอาชีพท้องถิ่น ได้ศึกษาเรียนรู้ด้านสถาปัตยกรรมที่พิกออาศัย ได้ศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรมการแต่งกาย และได้ศึกษาเรียนรู้วัฒนธรรมการกิน

2.2.5 ประสบการณ์ที่คาดหวังด้านการค้นพบสิ่งใหม่ ๆ ประกอบด้วย ได้สำรวจพื้นที่ใหม่ๆ ความอยากรู้อยากเห็นส่วนตัว และได้ใช้ชีวิตกลางแจ้งแบบผจญภัย

2.2.6 ประสบการณ์ที่คาดหวังด้านจักรยานเสียภูเขา ประกอบด้วย ได้ทำท่ายประสิทธิภาพร่างกายของตนเอง ได้ทำท่ายทักษะในการขับขี่จักรยานเสียภูเขา ได้ฝึกฝนพัฒนาทักษะในการขับขี่จักรยานเสียภูเขา ได้ฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขัน ได้ทดสอบสมรรถนะของรถจักรยานของตนเอง

2.2.7 ประสบการณ์ที่คาดหวังด้านความตื่นเต้น ทำท่าย ความเสี่ยง ประกอบด้วย ความเร็ว ความตื่นเต้นทำท่าย ความเสี่ยง

จากกรอบแนวคิดในการศึกษาที่ได้จากแนวคิดทฤษฎีรวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ตามภาพที่ 15

ภาพที่ 15 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

ในการศึกษาความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการ และประสบการณ์ที่คาดหวัง ของ นักขี่จักรยานเสือภูเขา จังหวัดเชียงใหม่ ได้ทำการกำหนดสมมติฐานไว้ 2 กลุ่ม จำนวน 26 สมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานกลุ่มที่ 1 ลักษณะภูมิหลังของนักขี่จักรยานเสือภูเขาที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน

- 1.1 เพศที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน
- 1.2 อายุที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน
- 1.3 การศึกษาที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน
- 1.4 รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน
- 1.5 ที่อยู่อาศัยปัจจุบันที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน
- 1.6 ประเภทกิจกรรมนันทนาการที่ชอบที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน
- 1.7 ประเภทจักรยานเสือภูเขาที่ใช้ที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน
- 1.8 การเป็นสมาชิกกลุ่มหรือชมรมจักรยานที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน

1.9 ประสบการณ์ในการจัดจรรยาเยื่อเยื่อเขาที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน

1.10 ประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันจรรยาเยื่อเยื่อเขาที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน

1.11 ลักษณะการจัดจรรยาเยื่อเยื่อเขาที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน

1.12 ลักษณะกลุ่มที่เข้าร่วมประกอบกิจกรรมที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน

1.13 ระยะเวลาที่คิดว่าเหมาะสมต่อการประกอบกิจกรรมแต่ละครั้งที่แตกต่างกันมีความชอบด้านสภาพแวดล้อมทางนันทนาการที่แตกต่างกัน

สมมติฐานกลุ่มที่ 2 ลักษณะภูมิหลังของนักจัดจรรยาเยื่อเยื่อเขาที่แตกต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน

2.1 เพศที่แตกต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน

2.2 อายุที่แตกต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน

2.3 การศึกษาที่แตกต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน

2.4 รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน

2.5 ที่อยู่อาศัยปัจจุบันที่แตกต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน

2.6 ประเภทกิจกรรมนันทนาการที่ชอบที่แตกต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน

- 2.7 ประเภทจักรยานเสือภูเขาที่ใช้ที่แตกต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังที่แตกต่างกัน
- 2.8 การเป็นสมาชิกกลุ่มหรือชมรมจักรยานที่ต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน
- 2.9 ประสบการณ์ในการขี่จักรยานเสือภูเขาที่ต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน
- 2.10 ประสบการณ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันจักรยานเสือภูเขาที่ต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน
- 2.11 ลักษณะการขี่จักรยานเสือภูเขาที่ต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน
- 2.12 ลักษณะกลุ่มที่เข้าร่วมประกอบกิจกรรมที่ต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน
- 2.13 ระยะเวลาที่คิดว่าเหมาะสมต่อการประกอบกิจกรรมแต่ละครั้งที่แตกต่างกันมีประสบการณ์ที่คาดหวังแตกต่างกัน